

NOG EEN GEVAL VAN AUTOCHTONE LEPROSA.

In de *Geneesk. Courant* van 13 Januari 1895 heb ik een geval van leprabesmetting vermeld, dat hoogstwaarschijnlijk ook als een autochtoon geval moet worden opgevat.

Het gezin, waarin dit geval zich voordeed, bestond uit vader, moeder en vier zoons. De vader was volbloed Europeaan, de moeder in Indië geboren uit een gemengd huwelijk, de kinderen allen in Indië geboren. Drie zonen waren flinke gezonde jongens, deels door de moeder, deels kunstmatig gevoed. De jongste zoon, door een inlandsche min gevoed, oud 15 jaar, kreeg ik onder behandeling in een vergevorderd tijdperk van lepra mutilans. Hij had een typische facies leontina, was blind door pannus van beide hoornvliezen, had lepraknobbels en zweren over het geheele lichaam verspreid, openliggende gewrichten aan de voeten, verdikte zenuwen, enz.. Hij was reeds vijf jaren te Rotterdam behandeld. Zij woonden toen reeds tien jaren in Nederland. In de familie der ouders waren geen gevallen van lepra bekend. In dit gezin werd de patiënt zooveel mogelijk afgezonderd. Hij had een eigen kamer, at alleen van eigen servies. De vader reinigde hem, hielp hem bij eten en drinken, verbond de wonden, behandelde de oogen, las hem voor, kortom hij verzorgde hem geheel en alleen.

Toen ik patiënt een paar jaren onder behandeling had, bemerkte ik de eerste verschijnselen van lepra bij den vader. Op het voorhoofd ontstond een bronsachtig gekleurde vlek, die zich langzamerhand over den rug van den neus uitbreidde. De wenkbrauwen vielen uit. Spoedig daarna kwamen die donkere, onregelmatige, een weinig geïnfilteerde vlekken over het geheele lichaam, vooral aan de ledematen, die sterk afstaken tegen pigmentlooze vlekken. Hyperaesthesie en anaesthesie vond men afwisselend. Later ontstond een pemphigusblaar aan den voetzool en hevige neuralgie van den N. cruralis aan dezelfde zijde, met knobbelvorming.

Het is natuurlijk mogelijk, dat de vader reeds in Indië besmet was; maar waarschijnlijker lijkt mij de besmetting van den zoon op den vader.

's-Gravenhage, Juni 1917.

Dr. L. VAN DER HOEVEN.

TEHUIS VOOR MELAATSCHEN.

Tegen de opmerking aan het einde van de belangwekkende casuïstische mededeeling van dr. J. BROERS in dit *Tijdschrift* (9 Juni 1917, n°. 23), omtrent een geval van lepra door besmetting in Nederland ontstaan: „nu er geen sprake is van een „lepraheim” of iets dergelijks” enz., heb ik in tweeërlei opzicht wat in te brengen.

In de eerste plaats komt mij het gebruik van het leelijke, onhollandsche woord „lepraheim” zeer ongewenscht voor; terwijl wij daarvoor toch in goed Nederlandsch kunnen zeggen: „Tehuis voor melaatschen”¹⁾.

In de tweede plaats blijkt uit het aangehaalde, dat de geachte schrijver niet op de hoogte is van het bestaan of althans niet van den arbeid van de *Nederlandsche Vereeniging tot bestrijding der melaatschheid (lepra)*. Bij deze vereeniging is niet alleen reeds sedert een drietal jaren ernstig sprake van het stichten van een dergelijk „tehuis”, de vereeniging is reeds verder en uit het tijdperk van praten in dat van handelen overgegaan. Door den geldelijken steun van eenige menschen vrienden en langs anderen weg is de Vereeniging in staat gesteld een flink stuk grond te koopen op de Heerderheide om daarop een eenvoudig „tehuis” te doen bouwen met dicht daarbij een woning voor hen, die met het toezicht en de verzorging belast zullen worden. Juist eenige dagen geleden is de bouw gegund en de eerste spade reeds in den grond gestoken, zoodat wij kunnen verwachten, dat over 5 of 6 maanden een 6- of 8-tal lepralijders er een onderkomen zullen kunnen krijgen.

¹⁾ Die voorliefde voor de Duitsche taal! Eenige weken geleden las men in dit *Tijdschrift* van een „lausoleum”. Waarom, indien men zoo'n pseudo-klassieke woordvoeging wil maken, dan niet gezegd: „luizoleum” of beter nog „pediculosoleum”? Het beste zou mij echter lijken het zuiver Nederlandsche woord: „ontluizingsinrichting”.